

Eén mestkever was het niet eens met de beslissing van haar familie.
Ze was het oudst en wijst van allemaal.
‘Wij mestkevers houden de bossen schoon,’ zei ze. ‘We ruimen op wat anderen achterlaten. Als niemand ons gerecht wil proeven, eten wij het zelf op, zoals we dat al ons hele leven doen. Maar thuisblijven? Thuisblijven is voor verliezers.’
Alle mestkevers gaven haar gelijk.
‘We laten ons niet weggagen,’ zeiden ze.

De dag van de wedstrijd brak aan.

Alle families hadden hun gerechten uitgestald op lange tafels in het gras.

De vlinders serveerden een vlaflip van perziknectar en lindenbloesem.

De bijen hadden marshmallows van honing met frambozensmaak gemaakt.

En de wespen dienden hartvormige suikerklontjes op, die ze natuurlijk van de mensen hadden gestolen.

De bidsprinkhaan had zoals ieder jaar haar eigen man weer eens lekker gebakken en gestoofd in zijn eigen jus.
De vliegende herten schonken een sorbet van schuimig berkensap

En de mestkevers?
Bij hen stond zoals altijd, al
voor de honderdveertiende
keer, poep op een bedje van
poep op het menu.
'Niemand een hapje?' vroegen
de mestkevers aan de andere
deelnemers.

Er werd gekucht. Een termiet hield
met zijn voorpootjes zijn neus dicht.
'Jullie mogen zoveel opscheppen als je wilt.
We hebben genoeg voor heel Keverburg,'
zei de oudste mestkever.

Maar niemand van de zeshonderd-
zeven aanwezige insectenfamilies
wilde zelfs maar een hapje proberen.

'Toe maar,' zei de oudste mest-
kever toen tegen de larfjes.
Alle mestkeverjongen
stortten zich op hun
lievelingsmaaltijd.

Ze schrokken en ze schransten tot er geen kruimel poep meer over was.
'We barsten!' zeiden ze. 'We barsten helemaal uit elkaar!'
Heel Keverburg keek toe hoe alle mestkeverlarven
tegelijkertijd uit elkaar ploften.

En heel Keverburg zag hoe er daarna
schitterende, glanzende, glimmende, gloednieuw gelakte
mestkevers tevoorschijn kwamen.
Het gonzen stopte, want Keverburg was sprakeloos.